
In Memoriam

Tapio Lindholm 1953– 2021

Soiden tuntija, tutkija ja suo- jelijä on poissa

Dosentti Raimo Tapio (Tapi) Lindholm kuoli äkillisesti 23. marraskuuta 2021 syöpähoitojen aiheuttamiin komplikaatioihin. Hän oli syntynyt 5. tammikuuta 1953 Tampereella ja oli kuolles-

saan 68-vuotias. Koulunsa hän kävi Lapualla, jossa hän kirjoitti ylioppilaaksi Kiviristin yhteiskoulusta v. 1972. Hänen lukioaikaiset ystävänsä ovat meille kertoneet, että Tapi oli lukioaikana luokkaa kokoava henkilö, joka myös ainoana tiesi varmasti, mikä hänestä tulisi isona: biologi ja luonnonsuojelija!

Tapi opiskeli Helsingin yliopistossa pääaineenaan kasvitiedettä. Sivuaineina tutkinnoissa olivat suunnittelumaantiede, eläintiede, perinnöllisyystiede ja tilastotiede. Hänen opettajauransa alkoi kasvitieteen assistenttina. Hän väitteli v. 1990

Tapio Kouvolan Lupansuolla 17. syyskuuta 2014. Kuva: Hannu Nousiainen.

rämekasvien kasvudynamiikasta ja seuraavana vuonna hänet nimitettiin kasvitieteen dosentiksi. Yliopistolta hän siirtyi Suomen Luonnonsuojeluliittoon, jossa hän päätoimittajana (1985–1989) uudisti Suomen Luonto -lehden ulkoasun ja markkinoinnin. Lehden levikki moninkertaistui. Hän oli kiintynyt toimittamiseen ja tieteen popularisointiin. Yhtenä esimerkkinä olkoon Helsingin Sanomien pari sataa luontokolumnia yhdessä Matti Nummelinin kanssa vuosina 1982–1995. Hän toimitti useita suoaiheisia kirjoja, joista tunnetuimmat liittyivät IMCG:n (Kansainvälinen soidensuojelujärjestö) retkeilyyn Suomessa (2006, yhdessä Raimo Heikkilän ja Teemu Tahvanaisen kanssa). Dosenttina hän toimi luennoitsijana, kurssien pitäjänä sekä väitöskirjojen ennakkotarkastajana ja vastaväittäjänä.

Tapio Lindholm teki virkauransa Suomen Ympäristökeskuksen biodiversiteettikeskuksen johtavana asiantuntijana. Tärkeimmät työtehtävät olivat Suomen metsien ja soiden suojelu sekä suomalais-venäläinen luonnonsuojeluyhteistyö. Työhön kuului paljon retkiä, esitelmiä sekä neuvotteluja viranomaisten, kansalaisjärjestöjen ja tavallisten ihmisten kanssa vuorokauden kaikkina aikoina. Tapi pystyi toimimaan näissä kaikissa tilanteissa. Siinä auttoivat laaja yleissivistys, kulttuurien tuntemus, herkkä sosiaalinen silmä, sinnikkyys ja peräänantamattomuus. Koska Tapi teki töitä 24/7, hän ei koskaan suostunut käyttämään kellokorttia, vaan totesi, että hänen työnsä tulosta mitataan aivan muulla kuin työajanseurannalla. Hän toimi YM:n suomalais-venäläisen luonnonsuojelutyöryhmän puheenjohtajana vuosina 2002–2021. Lisäksi hän toimi jäsenenä Barentsin neuvoston luonto- ja vesityöryhmässä, Euroopan vihreän vyöhykkeen työryhmässä sekä IMCG:n hallituksessa. Hänellä oli laaja ystävä- ja kollegapiiri Suomen lisäksi Venäjällä ja Pohjoismaissa, Keski- ja Etelä-Euroopassa sekä kauempanakin. Häntä arvostettiin erittäin paljon kansainvälisessä yhteistyössä. Useat ulkomaiset kollegat ovat kuvanneet häntä saman tapaisesti: ”Ujolta vaikuttava suomalainen istuu hieman hajamielisen näköisenä, kuuntelee ja tekee muutamia muistiinpanoja. Lopuksi hän pyytää puheenvuoron, kiteyttää asian pariin lauseeseen ja esittää ratkaisuehdotuksen. Sitä kannatetaan ja taputetaan”.

Kansainvälistä arvostusta ja toisaalta Tapin luontaista vaatimattomuutta kuvastakoon tässä yksi illalliskutsu, josta hän kertoi vain harvoille. Bonnissa pidettiin 1990-luvulla useita Euroopan vihreätä vyöhykettä käsitteleviä kokouksia. Eräässä sellaisessa hän esitelmöi Fennoskandian vihreästä vyöhykkeestä ja erityisesti Ystävyysden puistosta. Esitelmän jälkeen Neuvostoliiton entinen valtionpäämies Mihail Gorbatšov tuli keskustelemaan ja pyysi Tapi liittymään hänen pöytänsä myöhemmin illalliselle. Gorbatšov halusi kuulla tarkemmin puiston asioista, kun Maunon (Koivisto) kanssa oli ollut sitä perustamassa vuonna 1989.

Suoseurassa Tapi oli SUO-lehden päätoimittaja vuosina 1983–1984, jolloin lehden ulkoasu uudistui nykyisen kaltaiseksi. Hän jatkoi toimituskunnan jäsenenä 1985–2021. Seuran puheenjohtaja hän oli vuosina 2017–2018 ja varapuheenjohtajana vuosina 2016 sekä 2019–2021. Toinen pitkäaikainen hallituskausi oli Dendrologian seurassa. Tapi oli Dendrologian seuran hallituksen varajäsen vuosina 1982–1984, varsinainen jäsen vuosina 1985–1990 (josta ajasta varapuheenjohtaja 1988–1990) ja toimi puheenjohtajana 1991–1993. Lisäksi hän oli seuran julkaisun, Sorbifolian, toimituskunnassa 16 vuoden ajan.

Tapin oli aina valmis kuuntelemaan, keskustelemaan ja tukemaan. Hän pyrki myös nostamaan nuoria ihmisiä uusiin tehtäviin hallinnossa, tieteellisissä seuroissa ja järjestöissä. Asia on hoidettava myös tulevaisuudessa!

Työn vastapainona Tapilla oli perhe, johon kuuluivat puoliso opetusneuvos Kirsi Arino sekä kolme lasta ja kolme lastenlasta. Kesät vietettiin Sipoon saaristossa mökillä, jota koko viime kesä laajennettiin toisella mökillä. Hän ehti viettää syksyllä kolme viikkoa uudessa mökissä puolisonsa kanssa. Lokakuun lopussa hän käveli sairaalaan, eikä sieltä enää palannut. Hänen viimeinen toiveensa jäljelle jääneille oli tehdä maailmasta parempi. Mahdolliset muistamiset hän toivoi ohjattavaksi Suomen luonnonsuojelun säätiölle nuorten tutkijoiden tukemiseen.

Harri Vasander, Raimo Heikkilä, Rauno Ruuhijärvi